לה א מיי׳ פ״ו מהלכות

איסורי מזבח הלכה [ה]: א ב מיי׳ פ״ח מהלכוח מענ

א ב מייי פיים מהנטת מע הקרבנות הלכה ז: ג ד מייי שם הלכה ג: ג ד מייי שם הלכה ג: ד הו מייי שם הלכה ב:

צב.

אבל לא גחלת של עץ. מימה היכי ס״ד דדבר שאין מתכוין שוה

לאינה לריכה לגופה דמה ענין זה לזה ובפ' כירה (שבת מב.) ניחא טפי גבי הא דשרי שמואל אפילו שיעור ללרף דפריך החם

כה"ג ומצי שו למימר דס"ד דלא הוה שרי ר"ש דבר שאין מתכוין

לכתחילה אי לאו משום דאית ביה

מרתי דהוה נמי מלאכה שאינה צריכה

לגופה הלכך רבי יהודה דמחייב

באינה לריכה לגופה אוסר באין מתכוין

דהא בהא תליא אבל הכא אי אפשר

לפרש כן דמייתי לה אההיא דהמתנדב

יין מביחו ומולפו על גבי החישים דלח

שייך טעמא דאין לריכה לגופה אלא

גבי מלאכות דשבת ובסוף פרק ראשון

דחגיגה (דף י.) מייתי לה גבי הלכות

שבת כהררים התלוים בשערה ולריך

לפרש דמשמע להש"ס דהשתא יו

דכי היכי דמחייב שמואל באינה לריכה

לגופה יה ה"נ יש לו לחייב אין מתכוין

כמתכוין: במלאכה שאינה

צריכה לגופה סבר לה כרכי יהודה.

החשה בהלכות גדולות דבשמעתא

קמייתה דשבת (דף ג.) קחמר שמוחל

כל פטורי דשבת פטור אבל אסור

לבר מהני חלת דפטור ומותר הלד

לבי והלד נחש ומפים מורסא פי' דשרו

רבנן משום לער דגופה יו דלד נחש

ומפים מורסה לה מיפטר אלה לר"ש

דפטר מלאכה שאינה לריכה לגופה

כדאיתא בפ׳ שמנה שרלים (שבת קו:)

ודוחק בו הוא לתרך בהלכות גדולות

ור"ת תירן דהא דחשיב לה שמואל

[בהדי] פטור ומותר (קאמר) לאו משום

דס"ל הכי אלא כלומר מאן דס"ל

שהוא פטור קסבר דפטור ומותר

כמו שמדקדק שמואל בסוף האורג

ושם קז.) דודאי פטור ומותר האמר

מיהו אנן לא קיימא לן כשמואל

במלאכה שאינה לריכה לגופה כדאשכחן

רבא דהוא בתראה דקבר כר"ש

בריש נוטל (שם קמה:) ואמוראי דפרק

כל כתבי הקדש (שם קכא:) דאמרי

כל המזיקין נהרגין בשבת ואפילו מאן

דאסר לא פליג אמתני׳ דעל עקרב

שלא תשוך הלכך מותר להפים מורסא

מסורת הש"ם

ל) [שכת מב.], כ) מוספי לתמורה [ספ"ד ע"ש],
 ג' ניכמות סו. וש"גן, ד) ת"כ צו פרשי ג [הב"] ה"א, כ) מעילה

ס., ו) ת״כ שם פ״ו ה״א, ו) ת״כ שם פרש׳ ג (הב׳ן ה״ב, ל) שבת לא:, ע) לקמן קד:, י) לקמן צג., כ) דף צג., ט ולעיל מה. וש"ג.

הנהות הב"ח

(ל) גם' שכן נהמה כמותה ושחיטה כמותה שחיטת צפון וקבלת לפון כלי וקרן:

גליון הש"ם

תום' ד"ה ושקבלו כו' דפסול עושה שירים. עי לעיל דף לד ע"ב תוס' ד"ה פסול:

שינויי נוסחאות

אן 5"ל וכל בקודש (ש"ח). וככתה"י כל בקודש. וע" גליקוטיס: בן כד"ו איתא ליקוטיס: בן כד"ו איתא שמן' עפ"י נה"ז עש"ב. ונכי"ו ומ"כ הגיהו והשמז שי שמן עפיי נסיין עפייני. ומ"כ הגיהו והשמן של המנחות, ועיי שטמ"ק: גן ?"ל שניתז (ש"מ והגרייב): דן יהא (ד"ו): הן כיבוי מן התורה כל"ל ("ש"מ): ון וכיבוי זה לאו ("ω": ז] גֹי' ל"ק שאינו צריך לו דהלואי שלא כבה ודמי כו': לו דהרואי שלא כבה ודמי כוי.

ח] נט"מ נוסף בקדש לא תאכל
באש תשרף ומרבינן וכוי:

מ] שמחיצתן (*ש"מ): י] נ"ל
מפני שהוא (*ש"מ): יא] ע" מפני שהוא (יש״ח: יאן עד״ שטמ״ק: יבן אין דמה טעון (ש״ח: יגן נקלת ספלי היד ל״ל ושקבלו פסולין את דמה או זרקו את דמה, ואיצטריך לאשמועינן פסולים ואע״ג לאשמומים, שפולים ואעיה. דהא אפילו כשרים שניתו דכן לאחר זריקה על הבגד אין טעון כינוס כדאמרינן לקמן פרט לזה שכבר הוזה איצטריך לאשמועינן פסולין ולמימר דם דחוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזוייקה ולא תימא במזרק כשר לזוייקה ולא תימא במזרק כשר לזריקה ודא תימא
יתזור הכשר ויזרוק ע"כ. זו!
היל נוסחת החוס" (בפירש"י)
ה'ל מחוס בתה"י): יד] ממהני,
ה'ל מפורש בנת' פ"ק דמעילה
דף ה' ע"ל דגרסינן לה והגת' עלמה מקשה קושיא זו ע"ש מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור הלכך וכר׳ כל״ל, ועי חסור שלכת מג ל ד״ה לפילו (ח"ו): יו] נד״ו השתא: יחן לגופה במתכוין ה״נ כל״ל יחן לגופה במתכוין ה״נ כל״ל (ש״מ): ישן דגופא והשתא כיון דס״ל לשמואל כר׳ יהודה דמ'אכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה מדאורייתא היכי שרו רבנן משום צערא דגופה דצד וכו׳ כל״ל (ש״מ): כ] ודחק (בה״ז): כא] ע׳ לעיל לות יג ול״ל להגהת ל"ק: כב] תיכות דפסול עושה שירים ליחל בכתה" ערשה שירים ליחל בכתה" דרש"י ובש"מ, ועי גלה"ם טה"ק וקר"ל שנתקשו בזה: בגן ע" לקתן לג ע"ב במשנה דה"ה לכל הקדשים, ובמעיל דה״ה לכל הקדשים. ובמעיל שמואל תיקן דל״ל וה״ה שאר הדשים: כדו בכתי"ב וג' ובמ"כ קדשים. בון בנתיים זג וריילן. ובח"נ הגי' וכל [במקום ורייל]. וימכן לפי"ז שהוא מהגירסא. ומיבת סיכין שאח"כ [וכ"ה גם בכ"ג ובמ"כ. ובח"ל איתא סיפיזן לא נודע פתרונה. ובכי"ב אימה מירי וחולי הוא חלישוא שידיי וסוני הוא מלישנה דקרא (שמות לח) את הסירוח ואת היעים. ומ"ש אח"ר ומת השנים. ותו ש מח כ שנטמאו דישון כרי. בכי"ב וח"נ איתא שנטמא. ול"ע לישב דיבור

אבל לא של עץ. דבת כיבוי הוא ואיסורא דאורייתא הוא ואי כר"ש לא משכחת כיבוי הו אלא במתכוין לעשות פחמין בכיבויו יו ולריך להם דאר"ש מלאכה שאינה לריכה לגופה פטור עליה וכיבוי ח לאו צורך גופו הוא שיהא ז לריך לו דהלואי שלא בא עליו ודמי למוליא את

המת לסלקו מעל פניו דפטר עליה ר"ש במסכת שבת בפרק המלניע (דף לה.): מערכה. על הרלפה בעורה ולא יוליאם לחוץ: משום שנאמר בקדש מו באש תשרף. בפ׳ שני דפסחים (דף כד.) דרשינן האי קרא וכל חטאת אשר יובא וגו' חו ומרבינן מיניה כל פסולי קדשים שמחילתו יו בעורה שיהו נשרפים בעזרה כדכתיב בקדש לא תאכל באש תשרף. ותמיה אני למה שורפן לעלמן ואינו שורפן בבית הדשן שהיה בעזרה שבו שורפין פסולי קדשי קדשים ש ונראה בעיני שהוח יו דבר לח שורפן לעלמן שתהא שריפתן ניכרת לעלמה שאם היה שורפן עם בשר אין ניכרין שהרי אין בהן ממש: הדם והשמן גרסי׳ יאו:

הדרן עלך כל התדיר

דם הטחת. טעון ליבום. כדכתיב ואשר יזה מדמה וגו': במקום קדוש מאכל. בההוא עניינא כתיב: סורם החטאם. רישא דעניינא הוא: פסולה אין ים טעון דמה כיבוס. דכתיב אשר יום י בראוי להואה הכתוב מדבר: שעת הכושר. לוריקה: שלנה. לן דמה: ושקבלו יו פסולין אם דמה גרסי׳. ולא גרסי׳ וזרקו דהא אפילו כשרה שנתו (את) מדמה לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס כדאמרינן לקמן 0 פרט לזה שכבר החה יו: גבו' משחט החטחת. בההוא ענינא כתיב בנשחטות ולא בנמלקות: אפילו חטחת העוף נמי. אע"ג דכתיב זאת למיעוטא הא פנימיות נמי אימעיטו דבנאכלות הכתוב מדבר וקמרבינן להו מתורת: ומה ראית. לרבות פנימיות מתורת ולמעט עוף מואת: דחטחת בהמה פנימיות ה"ל לרבויי. כדין החילונים שכן בהמה כמותה שחיטה כמותה טעונה לפון כמותה וקבלת כלי כמותה וקרנות המזבח כמותה וכנגד חודה של קרן ובאלבע ואישים אימוריהן לאישים אבל עוף אינו בהמה ואינו שחוט ואינו טעון לפון וקבלה ולא קרן שהרי חטאת העוף

אבל לא גחלת של עץ ואי ם"ד כר"ש ם"ל אפילו גחלת של עץ נמי יבדבר שאין מתכוין סבר לה כר"ש במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה אמר רב הונא ינסכים שנממאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן משום שנאמר יבקודש או באש תשרף תניא נמי הכי יהדם והשמן בו והמנחות והנסכים שנממאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן א"ל שמואל לרב חנא בגדתאה מייתי לי בי עשרה ואימא לך קמייהו נסכים שנממאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן:

הדרן עלך כל התדיר

דם יחמאת שנתז על הבגד הרי זה מעון כיבום אע"פ שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות שנאמר במקום קדוש תאכל יאחד הנאכלות ואחד הפנימיות מעונות כיבום שנאמר יתורת החמאת תורה אחת לכל החמאות ∞יחמאת פסולה אין דמה מעון כיבום יבין שהיתה לה שעת הכושר ובין שלא היתה לה שעת הכושר איזו היא שהיתה לה שעת הכושר שלנה ושנממאה ושיצאת ואיזו היא שלא היתה לה שעת הכושר שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקיבלו פסולין (וזרקו) את דמה: גבו' דם חמאת (שמתה) ב כו' ואי תורה אחת לכל חמאות אפילו חמאת העוף גמי אלמה יתניא היכול תהאה דם חמאת העוף מעון כיבום י ת"ל יואת אמר ר"ל משום בר קפרא יאמר קרא בתשחם בנשחמות הכתוב מדבר ואימא בנאכלות הכתוב מדבר כדכתיב במקום קדוש תאכל אבל פנימיות לא רבי רחמנא תורת אי הכי אפילו חמאת העוף נמי מיעם רחמנא זאת ומה ראית מסתברא דחמאת [בהמה] פנימיות ה"ל לרבויי שכן בהמה (6) שחימת צפון וקבלת כלי

תורה אור השלם

ו וְכָל חַשָּאת אֲשָׁר יוּבְא מְדְּמָה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְכַבּּר בְּאַר לֹא תַאְבַל בְּאַר לֹא תַאְבַל בְּאַר תִּשְׁרַף: ויקרא ו, כג תִשְׂרַף: יְבַּפּר הַאְבֵּל בְּאָש הַכּהַן הָמְחַשָּא אתָה הַבְּקַלְם כִּהִיי אהל אהל יאבֶלֶנָה בְּמָקוֹם קָדשׁ תַּאָבֵל בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:

בְּחָצֵר אֹהֶל מוֹעֵד:

ויקרא ו, יט

ויקרא ויקר

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבְּרָיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבָּרְיוֹ

בְּבַּרְיוֹ

בְבַּרְיוֹ

בְּבַּרְיוֹ

בְּבַּרְיוֹ

בְּבַּרְיוֹ

בְּבַּרִי

בְּבַּרִי
בְּבַּרִי
בְּבַּרִי
בְּבַּרִי
בְּבַּרִי
בַּבְּרָיִי
בַּבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַּבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָיוֹם
בַבְּרָי
בַבְרָי
בַבְּרָי
בַּבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרְיוֹ
בַבְּרָי
בַבְּרְייִי
בּבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָי
בַבְּרָי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בּבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָיי
בַבְּרָייי
בַבְּרָייוֹ
בּבְּרָיייי
בּבְּרָייוֹיי
בַבְּרָיייוֹ
בּבְּרָייי
בּבְּרָיייוֹ
בּבְּרִ ָּדֶשׁ קָּדְשִׁים הָוא: קָדָשׁ קָּדְשִׁים הָוא:

מוסף רש"י אבל לא גחלת של עץ. דליסולל דלוריימל היל וחייב סקילה: אפילו גחלת של עץ נמי. דהל לרכי שמעון מללכה שאינה לריכה לגופה פטור עליה. טרונט מיכט לגופט פטור עפיים, וכל כבוי אינו לריך לגופו חוץ מעושי פחמין או מהבהבי פמילה (שבת חב.): בגדתאה. בעל אגדה. ל"ח שם מקום שהוח בכבל ששמו לפרמת את הדבר (ירתות חד):

ליקוטים

בהדש באש תשרת. פי׳ הכי כתיב בקרש באש תשרף, מייהני כוזיב קרא וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף. ודורש המקרא כאילו כתיב וכל בקדש המקוא כאירו כתיב וכל בקוש באש תשרף וק״ל. (מהרש״ל. פסחים כד א)

שיטה מקובצת

ושקבלו פסולים כו'. פ"ה או או קתני שקבלו פסולים חתקו קתני שקבלו פסולים חתקו כשרים או זרקו פסולים אבל קבלו כשרים. ולא נהירא דא"כ היאך חשיב לא היתה לו שעת הכושר כיון דקבלו נח היתה כו שעת השל כיון קלפה כשרים. ועוד דבמס' מעילה (דף ה.) משמע דחדא קאמר. לכך נראה לי דחדא קאמר וה"פ קבלו פסולים חורקו פסולים. [ולפ"ז] משמע דאם קבלו כשרים וזרקו דמה טעון כיבום דאל״כ למה לי זרקו פסולים, וקשה דהא כתיב אשר יזה פרט לשכבר ייטל כמיל לשל יייט פנון עשפני החה. ויייל דהייה אם קבלו כשרים וזרקו כשרים דאין דמה טעון כיבום דהא כתיב אשר יזה, והאי דנקע זרקו פסולים לאשמועינן דפסול שיריים דאי לאו הוי תני אלא הבלו יסולים מ"מ הוה מלי למהוי דדמה אותו הדם הוי בר הואה להכי תני ורקו פסולים דהשתא אפילו היה דם דנוארה ויחזור הכשר ויהדל לא הוי טעון כיבוס דפסול עושה שירי זמאת העוף נמי. השאת חקוף גפי. מימה הסשר מקולי מא פריך הא אימשיט מואח, וכי מימא דפריך מה ראים, א"כ מאי מהדר ליה ר"ל ממשחט, סוף סוף איכא למפרך מה ראים כדפריך אלמודא. וי"ל דס"ד דכיון דכמיב מלמודא. וי"ל דס"ד דכיון דכמים זשחט סמוך לתורת משמע דרבוייה לנשחטות הוא דאתא. כך תירן לי נמי לה חיים להושים יחארו דואו אמואה רחנד

בשבת להוליא ממנה ליחה: הדרן עלך כל התדיר

שלנה ושנממאה. פירוש דמה ונטמא דמה ואם

למטה נעשים ואינו נותנה באלבע בחודה של קרן ואין ממנה לאישים: מאמר ונטמא מ"ט לא בעי כיבוס הא מדאורייתא זורקו לכתחילה יאכלנה בדאמרינן (פסחים דף פ:) ⁶ דס שנטמא וזרקו בשוגג הורלה וי"ל דמיירי כגון שנשבר הליץ או אינו על מלחו למאן דאים ליה [שאינו מרלה] (יומא דף ז:): ושקבלו פחודין וזרקו את דמה. פירש בקונטרס או זרקו 🕬 ואנ"יג דאפילו כשרה אם ניתו דמה לאחר זריקה אין טעון כיבוס בדאמר לקמן פרט לזה שכבר הוזה איצטריך לאשמועינן בפסולין למימר דדם דחוי הוא ואין הנותר במזרק כשר לזריקה ולא תימא יחזור הכשר ויזרוק ° דפסול עושה שירים בו ול"ע בפ"ק דמעילה (דף ה): יבור תהא דן דם חמאת העוף שעון ביבום ת"ל ואת. והוא הדין קדשים קלים בו מימעטי מואת ותימה דבסוף פירקין (דף 3ה) מרבי מואת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת מה חטאת מתקדשת בבלוע אף כל מתקדש בבלוע והשתא מנ"ל דאתיא היקישא

לרבות כל הקדשים כחטאת לענין בלוע ומיעוטא דהכא לענין כיבוס אימא איפכא וי"ל כיון דאשכחן דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה מדאילטריך אותה למעוטי תרומה סברא הוא לאוקומה היקישא לענין להתקדש בבלוע מאחר דאשכחן דטעונין מריקה ושטיפה מטעם בליעת כלי. ומיתרצא נמי בהכי קושיא אחריתי דרבי יהודה מפיק לקמן כל קדשים לענין מריקה ושטיפה מקדש קדשים והשתא ל"ל קרא תיפוק לי מהיקישא דחטאת דכל קדשים טעונין מריקה ושטיפה כחטאת אבל למאי דפרישית ניחא דאי לאו דאשכחן מריקה [ושטיפה] בהדיא הוה מוקמי היקישא לענין כיבוס ומיעוטא דואת למעוטי מריקה ושטיפה ובלוע:

וחשיםן גרשינן. נייב כפג הרייף זייל וזיל פרשיי זייל דלא גרסינן מנחות. והטעם משום דדם ושמן לחים הם ואינם נכרים על האש לכך עושה להם מערכה בפני עלמן, אבל מנחות למה ישרסם כפני עלמן. ויש ספרים שגררסין השלמן והמנורות. ורילבין הסוכין שעל השלמן שנטתחו דישון התנורה, ול"י שהרי דישון מזכח הפנימי והתנורה היה מניהה בנית הדשן ממוך לכבש. לכן נראה גרסת הספרים עיקר ע"ר וביש. בייבו: חוד"ה ושקבלו ב"ר הפשיל עושה שיריים וצ"ע בפ"ק רצעילה. נ"צ וומיה והוא המקונטרס דאו או קמני לא נהירא שאם קבלו כשרים וחרקו פסולים לא הוה קרי ליה לא היתה לו שעת הכושר. אלא כראה דקבלו וגם זרקו הפסולין קאמת, ואע"ג דבקבלה לחוד ממושר מיפסיל מ"מ מה שביאלר הבהמה שדיין ראוי הוא שאם קבלו כשר והואה ממנו טעון ככום, אבל בשרקו אפילו אותו שבאאר הבהמה אינו ראוי שביא שרים ואשמושיון דפסול מישה שיריים והשר שריים ורדפרים והריף דיק בישו: